DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVII. ZATURDAG den 25sten JULY, 1829. N. 30

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Post Kantoor, den 20sten July 1829.

DE Koloniale Pakket Dart, gevoerd door Kapitein Simmons, over St. Eustatius naar Suriname zullende vertrekken, zoo zullen er brievenzakken voor de gemelde plaatsen worden opgemaakt dewelke op den 1sten Augustus aanstaande, zullen worden gesloten.

A. HELLMUND,
Belast met de post directie.

Mengelingen.

Men berekent dat sedert het jaar 1821 tot het jaar 1828 de Turken in Morea verbrand en omgehouwen hebben 600.000 olÿfboomen en 150,000 vÿgenboomen.

Men bezigde te Smirna om de hoofdstad van levensmiddelen te voorzien omstreeks 4000 kameelen; dit getal is in lang niet toereikend; men rekent dat er ten minsten 15.000 dezer dieren tot dit oogmerk noodig zÿn.

De Russen hebben in de Aziatische provintien die in het vorige jaar door hen veroverd zÿn, een landstorm uit de inboorlingen geformeerd. Uit de Armenische Christenen, die hun zeer toegenegen zÿn, hebben zÿ eenige bataillons geformeerd, zoo dat Paskewitsch geen sterken onderstand aan troepen uit Rusland behoeft.

De goede smaak is even als de wetenschappelÿke kennis, eene vrucht die door het verloop der jaren eerst tot rÿpheid is gekomen.

Zoo waren de Nederlanders eene halve eeuw geleden niet zeer te prÿzen in hunne smaak ten opzigte der keus der schilderstukken waarmede zÿ hunne openbare gebouwen versierden. De onderwerpen waren gewonelÿk gekozen uit de Joodsche geschiedenis: bvb. Mozes met de Joden in de woestÿn, zoo als een schilderstuk op het Stadhuis in Amsterdam voorstelde.— Men heeft dien Franschen beampte uitgelagchen die dit schilderstuk beziende de beteekenis van hetzelve vroeg, wÿl hÿ niet bekend was met de Hollandsche geschiedenis.

Men zou eerder in dit gezegde eene satire op de Hollanders kunnen vinden, die de voorwerpen hunner schilderstukken kozen uit de geschiedenis van een volk dat niet eens in achting by hun stond, en welks geschiedenis meestal tafereelen van aloude Aziatische ruwheid oplevert, terwÿl zÿ de schoone tafereelen uit hunne eigene geschiedenis voorby gingen.

In onze tÿden nu onder het bestuur van Willem I. de smaak tot meerdere rÿpheid is gekomen, hebben de schilderstukken door de voornaamste Nederlandsche meesters voortgebragt en die de openbare gebouwen moeten versieren, meestal eene gebeurtenis uit de vaderlandsche geschiedenis ten onderwerp. Men denke aan het schoone schilderstuk op de raadzaal te Nieuwpoort, de slag van Nieuwpoort verbeeldende. Dat op de raadzaal te Gent, verbeeldende Prins Willem I. optredende om voor de belangens der Roomsch Katolÿken te pleiten, toen men in gindsche tÿden van godsdienstige overdrie enheid de Roomsche kerken in Gent wilde sluiten; eene gebeurtenis welke plaats had in dezelfde zaal waar het schilderstuk hangt.— Moet het gezigt dier schilderstukken niet te binnen brengen aan de Zuid Nederlanders hunne aloude betrekkingen met het huis van Oranje? Zoo zal ook geen Leidsch burger zonder aandoening kunnen beschouwen het schoone stuk, dat onlangs op het Stadhuis te Leiden is geplaatst, verbeeldende de uitgehongerde burgerÿ, die bÿ van der Werf om uitkomst smeekt, en zonder niet tevens te denken aan de redding dier stad door Prins Willem I.

Thans lezen wÿ in de Brusselsche Couranten, dat de beroemde schilder Olivaere een schilderstuk heeft vervaardigd; voorstellende Karel den Grooten of Charlemagne, gevende de investituur van het Prinsdom van Oranje aan Guillaume au Cornet* eersten vorst van dat land; eene gebeurtenis uit de achtste eeuw.

Dit stuk is bestemd om in de tweede kamer der Staten vergadering geplaatst te worden. En hoewel hetzelve niet regtstreeks op de geschiedenis van ons vaderland betrekking heeft, zoo herinnert het ons toch aan eene aloude gebeurtenis betrekkelyk een der voorzaten van het Nederlandsche vorstelÿke huis, welks naam zich van dit Prinsdom ontleent.

* Willem met den jagthoorn; van daar is het dat het wapen van dit vorsten om vier jagt of posthoorns in deszelfs kwartieren voerde, welke posthoorns bÿ besluit van Z. M. in 1814 in het koninklÿke Nederlandsche wapen zÿn overgebragt. De investiture is de leenbrief, door welken in de middel eeuwen de Duitsche Keizers de mindere vorsten sommige vorstendommen beleenden. Ook Holland was ter dier tÿd een leengoed, dat door de Frankische Koningen aan onze aloude graven ter leen gegeven was.

Te Madras bevindt zich, volgens een verbaal, hetwelk de Gouvernements-Courant van Calcutta in haar nommer van den eersten September des vorigen jaars mededeelt, een Bramin die (zoo luidt de uitdrukking) op de lucht kan zitten, dat is die, naar de Oostersche wÿze met gekruiste beenen zittende, zich ettelÿke voeten hoog van den grond verheven houdt, zonder naar het schÿnt aan iets hoegenaamd te hangen of door iets ondersteund te worden. Men kan met stok of zwaard onmiddellÿk boven of onder hem heenen slaan, en doorklieft niets anders dan de lucht. Daar het intusschen voor een onmogelÿkheid gehouden mag worden, het menschelÿke ligchaam, wanneer men geen ander daarmede in verband brengt, soortelÿk ligter te maken dan de omringende lucht, zoo moet noodwendig de geheele vertooning op zinnenbedrog berusten; zie hier hoe men dezelve poogt uit te leggen: De Bramin, van eenige medehelpers verzeld, brengt op de plaats, waar hÿ eene proeve van zÿne eigenschap of kunst wil geven, vooreerst een plankje, hetwelk door het inzetten van vier pennen tot eene soort van bankje gevormd wordt.— Midden op dit bankje, dat daartoe eene opening heeft, wordt een bamboesriet opgerigt. Boven in den bamboes zet hÿ eenen krukvormigen knop, bedekt dezen met een klein lapje koehuid, en nu ziet men hem weldra, omtrent vier voet van den grond, op de boven beschrevene wÿze, zitten of hangen, zonder met zÿn ligchaam eenige ander voorwerp aan te raken, dan dat alleenlÿk zÿne eene hand, met uitgestrekten arm schÿnbaar ligtelÿk op den krukstok rust.— In deze vereeniging heeft men te regt den sleutel van het geheim gezocht. Wel is waar bestaat er geene menschelÿke kracht, die het ligchaam, in de gekozene houding, door middel van den arm alleen, hoe kortstondig ook, zou kunnen ondersteunen, en de Bramin blÿft somwÿlen langer dan een half uur in dien toestand; maar men vermoedt dat er uit den bamboes eene ÿzeren stang naar buiten gaat, welke langs den arm van den Bramin, onder deszelfs wÿde kleeding voortloopende, gehecht is aan eenigen toestel, insgelÿks onder zÿn gewaad verborgen, en in welken hy hangt of zit, omtrent op gelÿke wÿs als men beweert, dat weleens opgehangene misdadigers voor den dood behoed geworden zÿn. Dit vermoeden wordt door onderscheidene omstandigheden versterkt. Terwÿl hÿ zich van zÿne ligchamelÿke zwaarte ontdoet, of dezelve weder aanneemt, wordt hÿ door zÿne dienaren met een digt wollen kleed omsloten; de bewerking zelve duurt verscheidene minuten; gedurende dezelve meent men een rinkelend metaal-geluid gehoord te hebben, enz. De eenige zwarigheid zou misschien nog zÿn, hoe de geheele toestel niet schrankt of omslaat; doch in de beschrÿving worden twee a drie omstandigheden vermeld, welke men niet uit het oog verhezen moet; vooreerst dat de midden opening der misschien vrÿ dikke plank, van eene metalen bus voorzien is, in welke zich dus eenig uit den bamboes voortkomend yzer naauwkeurig kan voegen; vervolgens dat de bamboes zelf niet zeer hoog, en eindelyk dat het bankje, waarin hÿ rust, vrÿ land is. De beide laatste omstandigheden werken natuurlÿk mede, om de loodlÿn van het zwaartepunt binnen de grondvlakte te doen vallen. Geheel deze oplossing loopt zoo gemakkelÿk in het oog dat de zaak, zelfs als kunstvertooning, misschien geene vermelding zou verdienen, ware het niet dat zÿ in Indie een ongemeen opzien moet gemaakt hebben. Niet alleen onder de inlanders, maar ook onder de Europeanen verspreidt men, dat de bewuste Bramin zich aan alle natuurwetten onttrekken kan, dat hÿ uren lang onder water kan blÿven, dat hÿ zich voor verscheiden dagen in den grond kan laten begraven, enz. Wat hier ook van zÿ, de zoo bewonderde man moet het veiliger of beter met zÿne oogmerken overeenkomstig geacht hebben, zÿne begaafdheden te huis dan elders te vertoonen, want vruchteloos zÿn hem door winzuchtigen zware geldsommen geboden, om hem tot eene reize naar Europa te bewegen.— Aan deze zaak, welker maar door scheepskapiteins van Madras naar Calcutta gekomen is, heeft de gouvernements-courant niet beneden hare waardigheid geacht, een zeer uitvoerig artikel met twee af beeldingen toe te wÿden, en onze Londensche papieren besteden lange kolommen, om haar ter kennis te brengen van het Engelsche publiek.—*Londen, Feb.* 31.

AMSTERDAM, 24 Maart 1829.

De akte des Konings van Spanje, krachtens welke Cadix tot *vrye haven* verklaard wordt, is eene der grootste weldaden, welke de Monarch aan die stad en aan geheel Andalusie hebbe kunnen bewyzen. Sedert langen tyd werd deze vrystelling door de bewoners van Cadix ingeroepen, maar de bedroevende omstandigheden in welke Spanje zich bevonden heeft, en de uitgeputte staat der schatkist van dat land beletteden het Gouvernement eene gunst toe te staan, die deszelfs ontvangsten nog meer zoude besnoeid hebben. Welligt kan de Spaansche Koning niets voordeeligers voor den Handel van zyn land doen; want de voordeelen, welke men over ettelyke jaren uit de vrystelling dezer haven trekken zal, zyn onberekenbaar groot in vergelyking der geringe opbrengsten eener kwalyk beheerde, kwalyk gadegeslagene tolldirectie, van welke genoegzaam alle de voordeelen eerder in de geldkisten van sommige byzondere personen dan in die van den staat overgingen. De voorname oorzaak dezer voordeelen is de nabyheid van Gibraltar, welks handel merkelyk zal verminderen, en die welbaast niets anders zyn zal dan eene voor Engeland nadeelige garnizoensplaats, van welke het geen het minste voordeel kan trekken.

Inderdaad, Gibraltar houdt zich alleen daarom staande, dewyl het de stapelplaats is van alle goederen die door sluikhandel in Spanje worden gebragt; deze stad dryft, op zich zelve, weinig handel, en dit entrepôt van sluikgoederen houdt op, zoodra de kooplieden Cadix kunnen binnenkomen, zonder van wege de tolldirectie aan eenig onderzoek onderworpen te zyn.

De haven van Gibraltar levert geene zekere ankerplaats voor de schepen op; dikwerf kunnen zy er niet blyven liggen, en langs de kust vindt men hoegenaamd geen behoorlyke werf tot het bouwen of herstellen van schepen, die dus niet anders kunnen doen, dan hunne waren aanbrengen, om terstond weder de terugreis aan te nemen. De groote hitte van den zomer maakt Gibraltar tot een ongezond verblyf, dikwerf heerschen er gevaarlyke besmettelyke ziekten; kortelings hebben wy daarvan een vreesselyk voorbeeld gezien. De bevolking bestaat alleen uit een zamenraapsel uit alle natien, en uit kooplieden van alle de oorden der wereld.

Dus is het niet met Cadix gelegen.— Door hare ligging en onmetelyke ruimte biedt de baai den schepen eene zeer groote veiligheid aan, die er zonder vrees hun verblyf kunnen houden. Geheel digt by bevindt zich de stad San Fernando, die het heerlyk dok, de *Caraca* genoemd, in zich bevat, in hetwelk de schepen alle mogelyke gemak vinden. Cadix, over het algemeen, is zeer gezond, en, wat opmerking verdient, de hitte is er veel minder drukkende dan in het overige van Andalusia.— De omgeving der zee, en de boven hare oppervlakte verhevene ligging der stad onderhouden er eene heilzame frissche lucht. Over het algemeen zyn er de inwoners aan hun land gehecht. In Cadix bevinden zich eene menigte in den Handel zeer oude familien gevestigd, die vroeger, onmetelyke rykdommen bezaten. Hoewel deze stad het tooneel van vreesselyke beroeringen geweest zy, is er echter het meerendeel der bewoners gestemd voor het behoud der rust en veiligheid in het schiereiland. Het volk is liefdadig en gastvry; de vreemdelingen worden er goed onthaald en behandeld, en de koopman vindt er alle geriefelykheid tot het dryven van zynen handel.

Om de vergelyking te voltooyen: Gibraltar is alleen door zyne versterkte wallen en forten merkwaardig en gewigtig.— Het is eene vesting, ziedaar alles. Cadix heeft het dubbel voordeel, van byna even onneembaar als Gibraltar, en te gelyker tyd eene ruime en gemakkelyke haven, eene handeldryvende volkryke stad te zyn.— Het is tegenwoordig eene handelplaats, die, als voorheen, de oplettendheid van Neerlands koopvaardyvaart tot zich zoude kunnen trekken.

RUSSISCH-TURKSCHE KRYG.

De toekomst schynt ons toe ontegenzeggelyk zwanger te gaan van het op nieuw derschaal, hervatten der vyandelykheden tusschen de Porte en Rusland; de tydingen die, zoo van Konstantinopel als van Odessa, ons toekomen, berigten ons de belangvolle toebereidselen die in de wederzydsche Staten der oorlogende Mogendheden elkander opvolgen.

Wy hadden het wel voorzien, dat in den staat van ten top gestegen verbittering, in welken het Turksche volk zich bevindt, en dat ten gevolge der laatste gebeurtenissen van den veldtogt, de kryg onvermydelyk moest zyn. In een tydstip, waarin twee legers gelyke zegeteekenen kunnen vertoonen, leggen elkander vyandige, door godsdienstige en roemzuchtige geestdryvery overspannen volken geenszins de wapens neder. Er moet eerst een dier groote en geweldige schokken plaats grypen, die op eene beslissende wyze de overwinning ter eene of ter andere zyde plaatst.

De vyandelykheden zyn, in zekeren zin, alleenlyk gestaakt geworden door de gestrengheid van een jaargetyde dat alle militaire marschen onmogelyk maakte, en nog hebben enkele afzonderlyke gevechten bewezen dat alleen de nooddwang het stilstaan der wapenen te weeg bragt. Alle onderhandelingen zyn misgeslagen, en geene enkele heilzame raadgeving heeft twee, om zoo te spreken, tegen over in elkanders gezigt gelegerde, volken tot eenige de minste wederkeerige toenadering vermogen te brengen.

Ontegenzeggelyk zeker is het, dat men van beide kanten met meerder voorzigtigheid, met aanzienlyke krachtsontwikkeling den stryd zal aanvaarden. Tydens den aanvang van het jaar 1828 hadden de Russen in hunne krygskundige berekeningen den edelen en roemwaardigen tegenstryd der Ottomannen niet genoeg beseft; zy rukten aan in de gewisheid eener gemakkelyk te behalen overwinning, en de toebereidselen droegen min of meer den stempel dier achteloosheid, die de gedachte aan eene gevarenlooze verovering kenmerkt.

De veldtogt is met geene volkomene uitkomst bekroond geworden, en baarblykelyk is het, dat in den tweeden, die geopend staat te worden, de ervaring de nieuwe, door 's Keizers vertrouwen tot het opperbevel geroepene, legerhoofden zal voorgelicht hebben. Er zal niet meer aan gedacht worden, om met éénen stap Constantinopel te bereiken; de krygsbehoeften zullen vooraf verzekerd, de voorzorgen tegen ziekte en hongersnood in tyds genomen worden; de legerafdeelingen zullen sterker zyn en beter geoefend en toegerust.— Volgens de laatst aangekomen tydingen zyn Moldavië en Wallachye thans aan een groot militair kampement gelyk; het doortrekken der troepen gaat onophoudelyk voort en sterke legerkorpsen rukken in groote massas op de Donau aan. Het plan der veldheeren, zegt men, is, zich des noods door de grootste opofferingen van alle de plaatsen meester te maken, die de gemeenschap tusschen de Donau en Varna alsnog belemmeren. Drie legerkorpsen zullen op de volgende wyze ageren: het eerste zal; op den regter-oever, het achterliggende terrein vry maken, en zal derhalve in belegeringsoperatiën werkzaam zyn; het tweede zal van Varna over den Balkan aanrukken, het derde, by Burgas en voorby den Balkan, op de kust der *Zwarte* zee zich ontschepende, en de verrigtingen van het tweede korps ondersteunende, zal pogen zich eenen weg tot op Adrinopel te openen.

De krygstoerustingen der Turken zyn niet minder duchtbaar. De gewapende bevolking van Europa en Azia trekt in massa op naar de zich op alle punten vormende, en zich verschansende legers, die, van den Balkan tot Constantinopel elkander aanleunen; vooruit getogene korpsen, trachten de verrigtingen der Russen te stooren, en bieden genoegzaam allerwege de behulpzame hand aan de vestingen, die nog in de magt der Muselmans zyn. Nooit hadden de Sultan en de onder zyne vaan optrekkende krygsbenden, eene grootere geestdrift ten toon gespreid; het is eene waarlyk godsdienstige beweging, en de geestverrukking is ten top gestegen.

Zoolang is de byzondere gesteldheid van iedere der krygvoerende Mogendheden, waarvan spoedig ernstige en beslissende veldslagen te verwachten zyn.

SILISTRIA.

Deze vesting ligt aan den regter oever der Donau beneden Rutschuk. Zy is de hoofdplaats van een Sandschak of Gouvernement, hetwelk haren naam voert, en de residentie van eenen Pacha of Gouverneur. De inwoners bestaan uit Turken en Grieken, die hunne afzonderlyke wyk hebben. In het door deze laatsten bewoonde gedeelte der stad ziet men eenige steenen gebouwen; de Turken bouwen alleen met hout, dewyl zy de Voorzienigheid en het noodlot meenen te trotseren, wanneer zy het vuer, hetwelk zy als eene straf des hemels beschouwen, trachten te ontwyken.

In hare gansche uitgestrektheid vormt de stad een gedeelte van eene boog, waarvan de oever der Donau den pees vormt. Byna in het midden dezer pees ligt een oud versterkt kasteel met eenen wal en vierkante torens, en naar de zyde der stad met eene loopgrave, die insgelyks doch met kleinere torens voorzien is. Naar den vierkant wordt het kasteel door eene gemetselde gracht beschut. Ook vindt men daar eene gemetselde kade, die zeven voet boven den gewonen waterstand verheven is, en van waar eene zypoort naar het binnenste des kasteels voert. De hoofdingang is aan den kant der stad, en wordt door eene ophaalbrug afgesloten.

Voor het slot, naar den kant der stad, is een onregelmatig plein, afwisselend 50 à 75 schreden breed; in vredestyd ligt hier het ter verdediging der vesting dienende geschut op verscheiden hoopen gestapeld. Kort by het kasteel staat de woning van den Pacha.

De verdedigingskracht van het kasteel bepaalt zich alleen tot het hoogste gedeelte der stad; over het geheel wordt de rivierzyde beschreken door vier groote redouten of schansen. Naar de landzyde moeten zes schansen de stad dekken; dezen zyn met gordynen verbonden en tusschen dezelve heeft men schietkatten opgeworpen, die eensdeels meerdere verdediging geven, doch anderdeels ook dienen tot dwarskeetingen tegen de ricochetschoten.

Boven de stad aan de Donau, 30 à 40 schreden van de gracht, ligt een steenen gebouw, hetwelk dient tot bergplaats voor de benoodigdheden der scheepvaart op de rivier. Aan den westkant, alwaar de bron van den kleinen *Mustapha* alsmede het kerkhof gelegen zyn, is het omliggende land open en onder het bereik van het geschut der vesting; doch aan den tegenovergestelden kant, alwaar zich wyngaarden en tuinen van den voet der omliggende bergen tot aan den rand der gracht uitstrekken, wordt de wal van meer dan een punt door geschut volkomen beheerscht.

Iets over den Sultan Mahmoud.

Extract uit eenen brief, den 27sten January 1829 uit Konstantinopel, aan den Redakteur van den *Courrier de Smyrne* gezonden.

"Europa's gansche aandacht is op den Sultan gevestigd. Al wat betrekking heeft tot dien buitengewonen man, aan wien de nawereld, regtvaardiger dan het hedendaagsche geslacht, in alle billykheid den grootschen bynaam zal toekennen dien hy verdient, is dus waardig opgemerkt te worden. Deze gedachte heeft my genoopt U eenige byzonderheden mede te deelen, voor de juistheid van welke ik insta.

"Alle gewigtige rykszaken komen onder het oog van den Sultan; zyne waakzaamheid strekt zich zelfs uit over het bestuur der verst afgelegen provincien, en, gelyk hy zulks ook in een eigenhandig geschreven firman zegt, het oog en de arm van den meester zyn overal.

"Te midden zyner tallooze huisbezigheden, die hem als het ware tot verlustiging verstrekken, blyft hy de kavallerie zyner garde steeds in persoon oefenen. Onlangs was ik by eene dier excercitien tegenwoordig, en kon de juistheid van zyn commando en de wonderschoone manoeuvres der troepen niet genoeg bewonderen. Alles, ik voel my gedrongen het te bekennen, herinnerde my eene dier luisterryke wapenschouwingen van *Napoleon*, toen hy in de eerste tyden zyner regering de regementen zyner garde nog zelf deed manoeuvreren. Moeijelyk is het den indruk te schetsen, dien men gevoelt op het zien bij de Sultan, wiens oog eene onbeschryfelyke gewaarwording wekt, met ongemeene behendigheid een moedig strydros bedwingt, en met welke ongeloofelyke drift hy zich aan al die militaire oefeningen overgeeft.

wier gemis te voren zÿnen troon met ondergang bedreigde. Sedert vÿftien maanden woont hÿ regelmatig de lessen bÿ, welke door den kapitein *Calusso* aan zÿne kavallerie gegeven worden, en tegenwoordig zou hÿ met onze beste kavallerie-Generaals kunnen wedÿveren. De Heer *Calusso* is hem thans als onderwÿzer niet meer onontbeerlÿk, doch uit erkentelÿkheid voor zÿne bewezen diensten houdt de Sultan hem bÿ zich, en blÿft hem met de grootste welwillendheid bejegenen.

"Den 24sten heeft hÿ de eer gehad zÿne Hoogheid op eene jagtpartÿ naar Ponte Piccolo te vergezellen. Bÿ den aanvang zÿner regering betoonde *Mahmoud* groot verlangen naar deze verlustiging, welke hÿ zich echter moest ontzeggen om de Janitsaren en Ulemas niet te mishagen, die zulk eene uitspanning als der achtbaarheid van eenen Sultan onwaardig achtten. De Groote Heer heeft zich, sedert langen tÿd, voor de eerste keer weder daaraan overgegeven; en ofschoon de gewoonte van te schieten verloren hebbende, nietternin bewÿzen van reeds bekende behendigheid afgelegd. Eene menigte gedoode wilde ganzen en eenden was de opbrengst van die jagtpartÿ, welke tot het invallen van de nacht had voortgeduurd. Eerst ten negen ure kwam de Sultan te Ramisch-Tschiftlik terug. De wegens zÿn lang uitblÿven bezorgd geworden Seraskier was hem met een bataljon troepen te gemoet getogen.— De Sultan verwonderd zoo veel volk op de been te zien, vroeg naar de reden hiervan, en begon hartelÿk te lagchen toen de Seraskier hem die verklaarde.

"Vóór dezen was Sultan *Mahmoud* ook een groot liefhebber van het schieten met den boog, waarin niemand hem in kracht en juistheid kon nabÿ komen. Men heeft hem meermalen op een' afstand van 1000 schreden het wit zien treffen met een' boog, die ook niemand dan hÿ kon spannen.— Hÿ is slechts gedrongen geweest dit tÿdverdrÿf voor een' korten wÿl te laten varen, maar zal het waarschÿnelÿk weder opvatten zoodra zÿne bezigheden dit zullen gedoogen, want hÿ houdt bÿzonder veel van alle ligchaamsoefeningen, aan welke hÿ zich met een waar genoegen overgeeft. Trouwens hÿ is met eene alles weerstaande ligchaamsgesteldheid begaafd, en dat majesteuze gelaat beschouwende, op hetwelk kalmte en gezondheid staan afgeschilderd, zou men niet zeggen, dat tegenwoordig van hem de ingewikkeldste en meest belangrÿke zaken van Europa afhangen."

Engelsche Marine.

Op den 1sten Januarÿ dezes jaars telde de Engelsche Marine 131 Linieschepen (waaronder 54 van 80 tot 120 stukken kanon en 77 van 74 tot 78 stukken geschut), 149 Fregatten (37 van 50 tot 60, 112 van 42 tot 48 stukken geschut), 172 Korvetten (49 van 24 tot 38, 123 van 10 tot 32 stukken geschut) en 158 Brikken, in het geheel 610 Oorlogschepen. Van dezen zÿn uitgerust en in werkelÿke dienst 179. (In de Middellandsche Zee 30, West Indië 23, Zuid Amerika 13, Afrikaansche kust 6, Engelsche havens 63 enz) In de onderscheiden havens liggen afgetakeld 327 en 104 staan op stapel. Het personeel dezer zeemagt telt 48 admiraals, 65 vice admiraals, 68 schout-by-nachts, 25 gepensioneerde admiraals, 817 kapiteins, 17 gepensioneerde dito. 996 commodores, 100 gepensioneerde dito, 8,629 luitenants en 30,000 matrozen. De Admiraliteits-Raad (die in de plaats van den Hertog *van Clarence* het bestour van het zeewezen heeft aanvaard) bestaat uit de Lords *Melville* en *Brenock*, en de vice-admiraals *Cockburn*, *Nothan* en *Clerk*.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 24sten July 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 16 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 13den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

PUBLIEKE VERKOOPING

OP Dingsdag den 4den der aanstaande maand van de Plantagie Groot St. Martha, Klein St. Jan en Pannekoek, benevens een aantal Slaven.

Die daarin gadinge hebben komen vóór het Huis van Mevrouw Dew. J. Pearse, in de Breede Straat.

Den 24sten July 1829.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

ALS daartoe geautoriseerd zynde zal de Boekhouder Contolleur onder nadere goedkeuring van den Hoog Ed. Gestr. Heer Directeur dezer kolonie, aan den minst inschryvende aanbesteden groote Drie Duizend Ellen Witte Goletten, voor kleeding der Lands Slaven op het eiland Bonaire en alhier.

De biljetten van inschryving zullen tot Dingsdag den 28sten dezer, des middags te 12 ure worden aangenomen.

De Boekhouder Controlleur,
J. PH. BOSCH.

Den 24sten July 1829.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JULY.

18.	golet Favorite, Danies,	Puerto Cabello
20.	—— Gazette, Webb,	New York
21.	—— Maria, Rotjes,	Cuba
23.	bark Drie Gebroeders, Oduber,	Aruba

UITGEKLAARD—JULY.

18. golet Secretary, Jones,
—— Ihët, Jones,
21. bark Maria Manuela, Fernandez,
golet Gran Maria, Conant,
—— Maria, Carreras,
—— Mary, Van Grieken,
—— Ester la Reyna, Jacobs,
23. bark Diana, Stagg,
golet Gazette, Webb,
24. bark Drie Gebroedere, Oduber,
brik Stranger, Stow,

☞ De Brievenzak bestemd om met de Hanoveraansche Kotter naar Amsterdam verzonden te worden, zal op aanstaanden Maandag den 27sten dezer des namiddag te 2 ure gesloten worden.

Z. M. brik de Courier, gekommandeerd door den kapitein luitenant Van de Straten, is laatstleden Zaturdag den 18den van Aruba aangekomen.

Vertrokken op Maandag den 20sten dezer Z. B. M. Korvet *Slaney*, kapitein *O'Brien*, naar Jamaika; op Woensdag den 22sten Z. B. M. Korvet *Mercey*, kapitein *Courtenay*, naar Bonaire; en op Donderdag den 23sten Z. B. M. Fregat *Shannon*, kapitein *Clement*, ook naar Bonaire.

COLUMBIA.

Wy hebben eenige Couranten van Bogota doorgelezen, loopende tot den 14den Juny ll., en merken niet leedwezen uit dezelven dat de oorlog tusschen deze Republiek en die van Peru wederom hevig is begonnen geworden ten gevolge van eenige onstaatkundige besluiten welke er zyn genomen geworden. De Peruanen hebben Guayaquil in bezit gehouden en zich aldaar versterkt met al de troepen welke gekapituleerd hebben en anderen welke uit Lima gekomen zyn, behalve de zeemagt die by de kapitulatie aldaar lag. Deze omstandigheid heeft den Generaal Bolivar doen besluiten om in Quito te blyven, (waar hy zich nog op den 6den Mei bevond) ten einde maatregelen te nemen tot het veroveren van Guayaquil, in de nabyheid van welke plaats de voortgetrokkene troepen van Generaal Flores reeds aangekomen waren.

Men verhaalt tevens dat er berigten van Jamaika ontvangen zyn, waaruit blykt dat Panama zich van de Republiek van Columbia afgescheiden en met die van Peru vereenigd heeft.

Wy hebben een' brief gelezen komende van Puerto Cabello, gedagteekend den 16den dezer, meldende:— "Wy zyn hier zonder eenig belangryk staatkundig nieuws. Door gansch Columbia schynt de rust te heerschen. Het fregat Cundinamarca wordt alle dagen hier verwacht van Carthagena met Generaal Santander aan boord. Generaal Paez heeft bevelen doen uitvaardigen aan de gezaghebbenden te Puerto Cabello, om Generaal Santander aldaar niet aan de wal te laten komen, maar hem naar La Guayra te zenden."

De veldtogt in het Oostelyk Europa is eerst medio Mei begonnen; zeker zullen de wegen niet vroeger bruikbaar geweest zyn tot het vervoeren van geschut en andere oorlogsbehoeften. De opening der veldtogt heeft dan plaats gehad met het insluiten van Silistria, zoo als men heeft vooruit gezien, daar de Russen bezwaarlyk verder konden trekken en die vesting die door 25,000 man troepen bezet is in den rug laten. Gelyk men uit vorige berigten weet, hebben de Turken buiten Silistria een verschanst kamp; dit kamp hebben de Russen den 17den Mei aangevallen en de Turken naar de vesting terug gedreven met een verlies van 1000 man, waarna Silistria op nieuw is ingesloten, welk beleg wel veertig dagen zal duren. Het schynt ook dat tot op dat tydstip de Russen nog niet te Widdin over den Donau waren getrokken om Servie binnen te rukken, zoo als de toebereidselen tot dien overtogt aanduidden.

Nog iets betrekkelyk de verzoekschriften aan de tweede kamer der Staten Generaal ingeleverd.

Zoo wy reeds gemeld hebben zyn deze verzoekschriften zoo wel door de liberalen als de Apostolyken in Zuid Nederland onderteekend; dat de laatsten zich tegen de maatregels van een verstandig en opgeklaard vorst verzetten, zulks is niet te verwonderen: voor hun kan slechts een Ferdinand VII. en een Don Miguel dienen; doch dat de liberalen, hunne tegenparty, zich met hen zamenspannen, dit is te bejammeren. Wonderlyk klinkt het in de Belgische dagbladen, wanneer aldaar de Hollanders of Bataven, die oude Republickeinen den naam dragen van Servilen, van lieden welke slaafs aan een' koning en zyn ministerie onderworpen zyn, pleitende voor de leer van despotismus en willekeur, terwyl zy de Belgen, de ware liberalen zyn, om dat zy zich tegen een' koning durven verzetten.

Vergelyken wy de Belgen en Hollanders om te zien of zulks mogelyk is. Sedert de Belgen de pacificatie van Gent hebben verbroken en zich hebben afgescheurd van Oranje en het gemeenschappelyke vaderland, tot de weder vereeniging met Holland in 1815 toe, zyn zy altyd het eigendom van vreemden geweest en hebben achtereenvolgend toebehoord aan Spanje, Oostenryk en Frankryk; zy geleken aan het lastdier dat telkens van meester verandert en uit de handen van den eenen meester in die van den anderen overgaat.

Holland daarentegen was niet alleen eeuwen lang een onafhankelyke staat, maar zelf één der eerste mogendheden van Europa, gelyk Canning onlangs zeer wel in eene redevoering in het Parlement aanmerkte. Daar bestonden sedert onheugelyke jaren geene slaafsche heerendiensten, geene knevelaryen van vorstelyke satrapen, geene door hoofsche kuiperyen verkrygbare ministeriele dwangbevelen, geene brooddronkene verspilling van de vruchten van het zweet des arbeiders door gunstelingen van mannelyke of vrouwelyke kunne, van geestelyken of wereldlyken stand, geen onderscheid van rangen voor de wet, maar ware gelykheid in hetzy lyfstraffelyke of burgerlyke gedingen, uitgewezen door om hunne kunde even zeer als om hunne onafhankelykheid wereldberoemde, en die onafhankelykheid met standvastigheid handhavende regters, ware gelykheid in het dryven van dien bloeijenden koophandel, die onberekenbare schatten aangebragt hebben zonder van de eenvoudigheid der zeden te doen afgaan of te verleiden tot verwaande praal by welligt nog ongewonnen vermogen, ware vryheid in de uitoefening van neringen en bedryven, in alle niet door de wet verboden doen te laten, in denken, spreken, schryven en drukken, zonder dat daarmede eenige openbare magtoefening in aanraking kwam, dan voor zoo verre het de strekking mogt hebben tot beleediging van byzondere personen of storenis van de rust der maatschappy. Dit alles in aanmerking genomen, hoe zouden de Belgen in liberale gevoelens boven de Hollanders kunnen uitmunten?

Ten opzigte der verzoekschriften moeten wy nog aanmerken dat de verzoekschriften voor de zoogenaamde vryheid van onderwys niet aan de Staten Generaal maar aan den Koning moesten geaddresseerd zyn, daar niet de algemeene staten, maar wel den Koning volgens de Constitutie met de zorg voor het onderwys is belast; ook heeft men kinderen van tien jaren en dienstmeiden gebruikt om dezelve te onderteekenen. De verzoekschriften voor het in werking brengen van het Concordaat waren wederom niet by de bevoegde magt en ontydig wegens de vacature van den H. Stoel.

Sommige verzoekschriften, eindelyk, behelsden ook het verlangen dat het gebruik der Fransche taal in alle opzigten werd vrygesteld, hetwelk, als te begrypen is, door vele Zuid Nederlandsche achtbare leden, schoon zelf de Vaderlandsche taal magtig, ondersteund werd, waartegen door Nederlandsche achtbare leden aangevoerd werd, dat nimmer de natie, als natie, zoude bestaan zonder eigene taal; dat de regering die zaak toch in geenen deele overhaastte, daar immers veertien jaren tyds voor elken belanghebbenden genoeg waren om, met goeden wil, zich de taal van de *vyf zesden* der bevolking eigen te maken. Een achtbaar lid merkte in het byzonder aan, dat de verzoekeren hierby al weder zoo weinig als voor zich zelf belanghebbenden waren opgetreden, dat hy zelfs die begeerte om het Fransch in alle openbare daden te mogen gebruiken gevonden had in eene petitie, in de Vlaamsche taal opgesteld, en komende van een dorp, waar die Vlaamsche taal in algemeen gebruik is. Een ander achtbaar lid, de voorstanders van het vreemde taaleigen toesprekende, zeide in het Fransch: *vous dites que le Français est votre langue maternelle, mais détrompez-vous; ce n'est pas la langue Française, c'est un jargon que vous parlez, et que les Français même renient.*

Sailed on Monday the 20th inst. H. B. M. Corvette *Slaney*, capt. *O'Brien*, for Jamaica; on Wednesday the 22d H. B. M. Corvette *Mercey*, capt. *Courtenay*, for Bonaire; and on Thursday the 23d H. B. M. Frigate *Shannon*, capt. Clement, also for Bonaire.

COLOMBIA.

We have seen some Bogota papers up to the 14th of June last, and we regret to say that the war between this Republic and that of Peru had been rekindled by some impolitical decrees. The Peruvians have kept Guayaquil in their possession, and besides the naval force the troops which capitulated have been sent there, so likewise others from Lima to fortify that place. These circumstances have obliged General Bolivar to remain in Quito, where he was on the 6th of May, in order to operate to the taking of Guayaquil, in the vicinity of which place the advanced post of General Flores had arrived.

We understand also that according to accounts from Jamaica, Panama had separated itself from the Republic of Colombia and reunited to that of Peru.

We have seen a letter from Puerto Cabello dated the 16th inst., stating "there was no political news of importance; the whole of Colombia appears to be very tranquil. The frigate Cundinamarca is daily expected to arrive here from Carthagena with General Santander on board.— General Paez has given orders to the authorities here not to permit General Santander land here, but to forward him to La Guayra."

FROM ST. THOMAS PAPERS.

JULY 11.

PRIVATE CORRESPONDENCE.

London, June 8, 1829.

The Houses of Commons and Lords, both adjourned last week—the former till Friday next, and the latter till Wednesday. It is supposed Friday will be the last Session. We have a variety of rumours current respecting approaching changes of the Ministry; and as it is evident that the Duke of Wellington is anxious for a coalition with the Whigs, we consider these reports as deserving more than usual attention. Among these changes, it is said the Lord Chancellor will retire, as well as Mr. Peel, and that Mr. Brougham, Mr. Huskisson, Lord Morpeth, and various others of the hitherto adverse party will come into power. Sir James Scarlett has been appointed Attorney General; and Sir Nicholas Tyndal, the Solicitor General, has been elavated to the Lord Chief Justiceship of the Common Pleas, vacant by the retirement of Sir W. D. Best, who has been raised to the dignity of the peerage, by the title of Baron Wynford. No Solicitor General has yet been appointed. We have it still current here, that after the Session has terminated, the Duke of Wellington will proceed to Vienna, and attempt to settle the Turkey question in person. Some partial indications of an improvement in trade, have shewn themselves within the last week, but not to any extent. The revenue continues to fall off; the deficiency of the two months ending the 31st ult. being about 300,000*l.* The health of the King continues most excellent. Mr. O'Connell is actively engaged in forwarding the approching election for Clare, and no doubt is entertained of his return.

We have at length some positive advices from the seat of war, in the shape of a Russian Bulletin. According to this, the Turkish force in Silistria has been defeated about two Wersts from that place, on the 17th May last, with a loss of about 1000 men. This fortress is also, it is asserted reinvested. We gather, however, from various private letters, that the commencement of the campaign has been by no means favorable to the Russians. The Turks have apparently departed from the defensive system, and become the assailants; and we have it strongly affirmed that they sustained a very severe defeat at Czernavudo, 3000 men on the Imperial side being killed or wounded. Various other actions have been fought on the Banks of the Danube, and some sharp conflicts have taken place between Hussein Pacha and the Russians in Sisiboli, but with no decided advantage to either party. The Grand Vizier has moved his army—part upon Shumla, and part upon Varna; and the Turkish fleet has entered the Black Sea, so that we may expect shortly to hear of a naval conflict between this force and the Russian squadron under Admiral Greig. Large bodies of Turkish troops are moving along the Coasts of the Black Sea, and every thing announces that the struggle will be worthy of the prize at stake. In the mean time, the Russian armies in the provinces are suffering great privations, as the country is so completely exhausted, that even the inhabitauts have been compelled to evacuate it. A disease, by many supposed to be the plague, has likewise broken out, and the number of sick in the hospitals is very large. No doubt is now entertained of there being a great number of European officers in the Turkish ranks, and the evolutions performed by the Ottoman soldiery are said to be extraordinarily perfect. The advices from Asia, represent the opposing parties there as remaining in a state of inactivity. It was current however, that Ibrahim Pacha of Egypt was about to take the command of the force opposed to General Paskewitsch. We have very late letters from Alexandria to-day, which state, that the army destined by the Pacha to proceed to Constantinople, through the deserts of Palestine, had not set out nor was the day of its departure fixed.

Considerable attention within the last week has been excited here by the circumstance of Admiral Malcolm, our naval commander in the Archipelago, having directed all the vessels of war in those ports to concentrate at a given point and await further orders. It is generally remoured that this has resulted from the manner in which British vessels have been searched by the Russian squadron blockading the Dardanelles, but it is impossible to say what degree of credit this is entitled to.

We have received to day some further advices from Lisbon, of as late a date as the 21st ultimo. That crowned Moloch, who now blasts Portugal with his accursed sway, was about to offer up a becatomb of victims to his sanguinary appetite. In addition to the ten executed at Oporto for no other crime than advocating that constitution he had sworn to maintain, no less than 45 had been ordered to be butchered at Lisbon!! It can scarcely be credited that such a bloody tragedy as this is performed in a civilized country, and under the very noses of the sovereigns of Europe. Future ages will cry shame upon that quietude which unmoved can see the brave, the innocent, the persecuted, sink beneath the baleful clutch of a tyrant. Yet Mr. Buxton, whose sympathetic soul would rob the planter of his property, under the cloak of religion, makes no motion for the emancipation of Portugal; and the whole body of Saints (pious worthies!) in their care for souls of Africans have no time to bestow in attempting to rescue from torture the bodies of their fellow creatures: thus straining at gnats and swallowing camels. At atrocities such as these, one universal cry of indignation should be heard, and so monstrous a homicide as the despot of Portugal be driven by the loathing of the world from that earth he polutes with his ferocious infamy.

The death of the Queen of Spain has left that *excellent* monarch King Ferdinand, at perfect liberty to transfer his hand and his valuable affections to some other fortunate fair; and already a Neapolitan Princes is spoken of as destined to be the fourth consort of this noble scion of the House of Bourbon.

It appears by the letters from Toulon, that the French Government is fitting out six bomb vessels, with a view to proceed against Algiers, for the purpose of bringing the Dey to terms.

NEW YORK, JUNE 13.

Further particulars of the blowing up of the steam frigate Fulton.

We have had a call from an officer who left the hulk since ten o'clock. The tide had come in, so that she was filled with water.

We are pained to learn, that Mrs. Breckenbridge is not slightly but very severely wounded; and the injury of Lieut. Flatt, is so serious, that but a faint hope is indulged of his recovery.

What is a very remarkable circumstance, although several of the persons at dinner in the ward room, escaped with their lives, and some of them uninjured, not a vestige of the table, chairs, or any of the furniture in the room remain. Every thing was blown to atoms.

The scene, even this morning, at the Navy Yard is distressing beyond description. Indeed to attempt a description of such a spectacle, at the very moment when our feelings are harrowed up to a painful degree by the shocking reality, seems too revolting to be undertaken. We might speak of the wounded living, and the mangled dead, and of the fragment of bodies blown to pieces, mingled among the broken relics of the ship—but such particulars may better be left to the readers imagination.

When we left the Navy Yard at 11 o'clock, only *five* men were unaccounted for. They have doubtless perished, either by drowing, or by being crushed among the timber.

The interment of the bodies of the seamen, &c. was to take place at half past one o'clock this day—that of Lieut. Breckenbridge at six o'clock this afternoon.

The room in which the officers were dining was situated about midship. The whole company at the table were forced by the concussion, against the transom, with such violence as to break their limbs, and otherwise cut and bruise them in a shocking manner.—*Comm. Advertiser.*

MEMORIAL OF THE LADIES OF MORELIA, TO THE MEXICAN CONGRESS, ON THE LAW OF EXPULSION OF THE SPANIARDS.

Overwhelmed with the most profound grief, we the mothers of helpless, innocent and afflicted families, appeal to the Supreme Council of the nation, against the late heart-rending decree, which makes life a burthen. Oh insupportable existence! Why hast thou, Omnipotent God, reserved us for this terrible moment, which is about to tear us forever from all we hold dear on earth, from the arms of our parent and husbands who have hitherto cheerfully borne the sufferings of life, to contribute to our comfort and alleviate our sorrows? Why didst thou not cut the thread of our career, before we were under the necessity of abondoning our country and our firesides, our relations and friends, to seek through the bye paths of wretchness, an asylum in foreign countries, of whose manners we are ignorant, whose climate may be fatal to us, whose customs are incompatible with ours, and whose universal toleration of religion may seduce from the Catholic faith our beloved offspring, who now by the care we have bestowed on their education, are faithful followers of the Divine precepts of our most holy and only true religion.

But the law of the general Government of the 20th of March, and the law of this State of the 17th of February, have reduced us to the sad alternative, either to obey the apostolical mandate not to separate from our husbands, but resolve to endure with them the sufferings and risks incidental to a long, painful and dangerous voyage; to expose our lives on insalubrious coasts which at this season of the year are subject to the dreadful ravages of epidemics; or to abandon those we hold most dear—those whom in the words of the Apostle, we are bound to love as we love ourselves. But we forbear dilating on the present calamitous situation of our unfortunate husbands, which is only equalled or surpassed by our own and our children's sorrows.

When we examine the decree which has filled all America with mourning and consternation, we cannot forbear asking the authors of so great a calamity—what interest could you have, powerful enough to induce you to dissolve the social compact which bound us together, and thus drive from the bosom of our common country, numberless native and adopted sons, who once recovered with honor and glory, and gave flattering hopes of future promise! Our fathers and our husbands have religiously performed the duties imposed on them by the nation, and have never given into excesses subversive of public order. If they be accused, then let them be fairly tried by the laws of the land, let them be heard in their own defence, and if guilty, punish them:—but to subject them to a sentence of exile, equivalent to a sentence of death, without accusation, without legal process, without listening to their justification, without judgment by a competent tribunal, is to degrade our liberal institutions and derogate from the honour of our Government—it is a death-blow to individual liberty, and a scandalous outrage on the sacred charter which is pledged to maintain the rights of our citizens.

Why, Representatives of the People, do you deny to a portion of the Mexicans that protection, to which every one is entitled by the laws of the country? Why use towards our husbands and fathers a rigour not observe! towards our most bitter enemies? Judicial forms, that bulwark against arbitrary oppression, that curb of despotism;—must they be trampled on, in order to crush men, whose only crime is, that they were born in the Spanish peninsula? But no, it is not for us to demonstrate the wickedness and injustice of this ominous decree:—better, more able, and more impartial pens have already stamped it with the character of illegality. Wise and courageous members of your own Body have nobly stepped forward to prove its unconstitutionality; and the heroic opposition of a prudent Senate to so general a proscription, affords us the clearest idea of our right to ask for a repeal of that law. It has torn in pieces the bowels of the country: it has filled the hearts of thousands with bitterness; it has deprived them of their just prerogatives; it expels them from a country on which they have inalienable claims; in short it aims at cutting asunder that indissoluble tie which binds man to man, and children to their parents.

Legislators:—leave for a moment yonr arduous tasks and behold the work of desolation. Come, come to Morelia; here, here you will see the bitter fruits of this cruel enactment: You will see weeping and afflicted matrons anxiously seeking the distressed partners of their bosom, but who are no longer to be found: You will see their innocent sons and daughters, bathed in tears, bewailing the loss of the father, who supported, consoled and cherished them: You will see youth in the spring time of life witnout a guide to control their constitutional ardour, or a friend to place them in an honourable situation to gain their daily bread: You will see tender infancy exposed to all the horrors of hunger, misery and nakedness: You will see charitable institutions sheltering the unhappy victims of this distructive decree: You will witness the sacrifice of interests occasioned by the shortness of time allowed for the settlement of claims: You will see numerous families about to abandon their altars and firesides whose features once, the emblem of joy, are now the symbol of sadness and affliction. Ah, if yon had seen as we have, a poor husbandman surrounded by his wife and seven small children, if yon had met a decrepid old soldier attended by his unfortunate wife, taking their last farewell of a daughter too young to accompany them, if you had observed respectable old men, venerable priests and * * * * * But no, it is impossible to describe the disasters caused by the unparalleled and arbitrary law of the Congress of this State. It remains for you to correct the errors of this unjust decision. On you we depend for the removal of these transcendant grievances—modeatte the effects of so prejudicial a law—take pity on the misfortunes of the unhappy Mexicans, who implore your assistance and compassion. Let your hearts be softened by so pitiable a spectacle. Whither have flown the acknowledged suavity and kindheartedness of our countrymen. Has your boasted philanthrophy sunk into inhumanity? Has godlike charity forsaken your breasts and cruelty usurped its place? Oh just and all merciful God! in thee we place our trust, fortify our spirits, and suffer our tyrants to plunge their fratricidal poinards in the breasts of their unhappy victims rather that we should witness the inevitable misfortunes which await them.

Here you will find us, the but of anger and of hatred—the sport of madness and despair.—Restore us the rights you have usurped, or consummate at once the work you have begun.

Morelia, April 3d, 1829.

[Here follow the signatures of several respectable females, mothers of families.]

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 3den July 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand July zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger dan 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.